

Бх. писац и колумниста Мухарем Баздуљ огласио се први пут након срамног чина, односно након што је у Вишеграду пјевао и грлио се с аустријским писцем Петером Хандкеом.

Подсјетимо, на снимку забаве из града познатог по најстрашнијим злочинима почињеним током агресије на БиХ, Баздуљ је славио с Хандкеом, који је познат по томе што негира геноцид и што је подржавао политику злочинца Слободана Милошевића.

Оваква прослава, на овом мјесту и у оваквом друштву, увреда је за све жртве злочина, а своје згражавање на друштвеним мрежама истакнули су бројни грађани БиХ, међу којима и многи интелектуалци.

Но, умјесто извињења, Баздуљ је критизирао оне који су указали на његов сраман чин. Осим тога, жестоко је критизирао Сарајево, а реакције на његов чин назвао је "масовном хистеријом".

"За сарајевску масовну хистерију по медијима и друштвеним мрежама не могу рећи да ме изненадила, пошто памтим случај Вука Бачановића и сасвим рецетан случај Иване Марић, када се десио сличан џумбус због једног бенигног статуса на 'Фацебооку', односно још бенигније конференцијске досјетке. Ипак, да овакво нешто, приватно дружење уз музику и пјесму, односно пјевање љубавне пјесме коју иначе изводи бошњачки пјевач, који се посљедњих деценија испрофилисао као један од симбола Сарајева, а скупа с књижевним нобеловцем и двоструким добитником канске 'Златне палме', може бити повод за линч, то ми баш и није пало на памет", рекао је Баздуљ за Глас Српске.

Баздуљ је критизирао Сарајево, чак је и исмијавао Сарајево Филм Фестивал.

"Град који је за симбол своје 'свјетскости' прогласио аугустовске дане кад трећеразредни холивудски глумци газе кичастим црвеним тепихом, тешко се мири са чињеницом да се један од најбољих свјетских писаца двадесетог и двадесет првог вијека опушта у, како би они рекли, задимљеној биртији, без трунке потребе за гламуром и то с људима које они познају из неких прошлих живота и које мрзе потпуно патолошки и хистерично", рекао је Баздуљ.

Како каже, склон је помисли да ово што се дешава нема нарочите везе с њим "и да је у питању јавност коју је мука натјерала да лицемјерну медијску подршку са Запада прихвати као утјешну награду у ситуацији посвемашње социјалне катастрофе, живота у пропалој држави и која је, на запећку свега, уложила огромну емотивну енергију надајући се 'Осцару' за најбољи страни филм као некој симболичној катарзи".

"Када је то пропало, ваљало је негдје каналисати ту енергију и ту се добитник Нобелове награде и сви који имају икакве везе с њим показао као савршена мета. Онај кога федерални кантончићи проглашавају непожељном особом и кога по друштвеним мрежама черече књижевни, академски и журналистички лилипутанци, овјенчан је највећим умјетничким признањем које постоји, истим које је прије шездесет година добио и омражени им Иво Андрић и уз то још није гадљив да се с пријатељима провесели", казао је Баздуљ.

Тврди да је Сарајево данас, када је ријеч о медијима и јавности, "убједљиво

најзатворенији, најједноумнији и најускогруднији град од Сутле до Ибра". Такођер је додао да је добио подршку "нормалних људи од Торонта преко Дубаија до Скопља и од Гетеборга до Мостара и Сарајева".

(klix.ba)